

Rondje Schiermonnikoog 1 oktober 2007

“Dat gaat ie niet redden.... “

Opmerking vooraf:

Dit verslag is van een tocht die ik samen met Paul de Haas heb gevaren. Als tochtleider raad ik het iedereen af om tochten te varen met groepen die kleiner zijn dan 3 personen. Deze tocht hebben wij zelfstandig gepland en is niet verbonden aan een organisatie.

Het maken van dergelijke tochten doen wij omdat we zeer goed op elkaar ingespeeld zijn. Deze ervaringen zijn later toepasbaar bij het lesgeven, het vertellen van eigen ervaringen en het vergroten van mijn persoonlijke kennis en het zelfvertrouwen in de kajak.

Het is donker en ik zet de ruitenwissers nog maar een tandje hoger. Soms vraag ik me af waarom ik niet gewoon postzegels verzamel of een parkiet heb...? Als ik de oostelijk pier van de haven van Lauwersoog op rij gaat de regen over in motregen, gelukkig waait het niet meer zo hard als gisteravond. Daar komt Paul ook al aan rijden. Hij stapt bij mij in de auto en we kijken elkaar aan, wetende dat we weer een avontuur gaan beleven en dat er weer grenzen worden verlegd. Het is nog steeds donker als we de boten inpakken en de navigatieverlichting op het achterdek aanbrengen. We gaan een rondje om Schiermonnikoog heen varen en het is 6.00 uur in de ochtend. Over twee uur wordt het licht en dat was juist de bedoeling om weer eens een nachttocht te ervaren op zee. De vissers van de Tender schrikken zich een hoedje, volkomen onverwacht varen wij langs het schip de haven uit en zien we de eerste lichten van de groene en rode boeien knipperen.

Het varen in het donker geeft een extra dimensie omdat je alleen kunt oriënteren op lichten. Golven kun je niet goed zien aankomen en pas als ze er zijn kun je bepalen hoe de golf onder het schip door loopt. Om geen fouten te maken met de route en de boeien, houden we in eerste instantie de groene boeien aan en varen we er aan de bakboorzijde bij langs. Zo kunnen we de boeien van de geul richting Schiermonnikoog niet verwarren met de route die wij varen omdat aan de bakboorzijde richting Engelsmanplaat verder geen verlichte boeien voorkomen. Opeens zie ik een schim aan de horizon en roep ik naar Paul: “opletten!, een blinde boei”, hij had hem ook al gezien. Een sparboei komt met een noodgang langs ons heen zetten. Het is vandaag ook nog springtij dus het stroomt hard door de geulen. In de verte zien we het licht van de vuurtoren van Schiermonnikoog. Het geeft een vertrouwd gevoel dat daar iemand zit die weet dat we hier zijn.

Bij de T 13 roepen we hem even op om onze positie door te geven en te zeggen dat alles goed gaat. Ook voor eventuele andere scheepvaart is het handig om te weten dat we hier zitten. De kustwacht Schier geeft aan dat er geen bijzonderheden zijn, dat betekent dat we helemaal alleen in het zeegat bij Engelsmanplaat zijn.

Het is inmiddels licht geworden als we bij de westpunt van Schiermonnikoog zijn. De golfhoogte van twee meter in het Westgat die de Kustwacht Schier doorgaf, klopt. We gaan even pauzeren op het strand, daar zijn we nu wel aan toe na zo'n spannend begin van de tocht. Net op het moment dat ik mijn voerpunt richting het strand heb gedraaid wordt ik opgetild door een grote golf. Met een noodgang raakt mijn boot in een surf en ik moet op het achterdek gaan liggen om de voerpunt niet in de volgende golf te prikken. De golf wordt hoger en breekt op mijn achterdek. Met een harde duw wordt ik voortgestuwd naar het strand. Ik moet er hard om lachen omdat ik met behulp van één golf vanuit zee tot op het strand terecht ben gekomen.

Een eilander op zijn fiets en twee honden komt naar ons toe. Hij heeft de surf gezien en vind het allemaal maar bijzonder wat we doen. Hij vraagt of de kustwacht weet dat we hier zijn, we knikken en hij gaat weer verder op zijn fiets.

Na de pauze wordt het een hele toer om weer vanaf het strand naar open zee te varen. We besluiten om, parallel aan het strand, een stukje verder te varen en te kijken of we ergens een opening kunnen vinden waar we doorheen kunnen. Na een halfuur varen is de branding nog steeds erg hoog en is het brandinggebied wel een kilometer breed, maar toch wil ik het wel proberen. Ik roep naar Paul: "ik he mien nocht, we gaan d'r deur". "Nou, probeer het maar": roept hij terug. "Oké, daar gaat ie dan": spreek ik mezelf toe. De eerste golf is nog niet zo hoog, de tweede wordt al hoger maar het gaat prima. De derde tref ik net na het moment van breken en de Explorer steekt er mooi door heen. Ik zie achter me dat Paul bij het strand blijft. Ik zie ook wel waarom. Op het moment dat ik weer vooruit kijk zie ik een berg water op me af komen. De holling van de golf wordt als maar hoger en de binnenkant van de holling ziet er glad en gepolijst uit.

Er lopen verticale lijnen over de binnenkant van de golf, de binnenkant van de golf wordt steeds beter zichtbaar en het wordt steeds stiller om me heen. Ik moet echt omhoog kijken om de scherpe bovenrand van de golf te kunnen zien en dat is geen goed teken... Met een donderend geweld stort de golf zich over mij heen en zie ik allemaal schuim. Met een ruk lig ik ondersteboven en worden de kleuren van lichtgroen ineens donkergroen. Onderwater voel ik dat de golf mij mee sleept richting het strand en na seconden, zo voelt het althans, wordt het heel stil. Ik blijf verbazingwekkend rustig en na al dit geweld draai ik mijn boot weer recht. Met een prachtige rol kom ik weer overeind en ben op tijd weer klaar voor de tweede golf. Weer zo'n joekel. Deze keer lig ik dwars op de golven en wordt ik in de flank gepakt. Met een super bongoslade (zijwaartse surf) in een lage steun ben ik snel weer bij Paul. "Zo": zegt Paul: "Ben je daar weer? Ik dacht al, dat gaat ie niet redden, hij stak wel een meter boven je hoofd uit". Ik moet er om lachen en dat het rollen lukte geeft me een extra kick. Dit betekent wel dat we de hele route naar de oostpunt parallel aan het strand moeten varen en dat iedere golf tegen de zijkant van de kajak zal slaan. Het wordt een vermoeiende tocht omdat je regelmatig in een steun terecht komt.

Gelukkig stroomt het hard en gaat het best voorspoedig. We houden af en toe korte pauzes om even bij te komen omdat het veel energie kost. De boterhammen, bananen en liga's vliegen er door. Als Paul voorop vaart laat ik even mijn aandacht verslappen. Automatisch wordt ik door de stroming richting zee gezet. Net op dat moment komt er een venijnige golf aanzetten die mijn boot ineens op zijn kant gooit. Met een enorme klap stort het water op de holle kajak. Bliksems, daar lig ik weer op de kop maar gelukkig rol ik voor een tweede keer op. Ongelofelijk, het eskimoteren ging nu echt als tweede natuur, een fantastisch gevoel geeft dat.

Als we op de oostpunt aankomen begin ik al erg moe te worden van de hele tocht, gelukkig hebben we de branding nu gehad en is het tijd voor een korte pauze op een klein zandbankje. Het laatste uur kon ik mijn gedachten niet van het blik snert af houden dat in mijn achterluik ligt. Als ik de eerste hap in mijn mond steek voel ik dat het groene goedje mijn maag opwarmt. Wat een heerlijk moment, de warme soep en het mooie avontuur tot nu toe. Door het opkomende water stroomt het plaatje snel onder en als we de soep ophebben pakken we de boel weer in.

Het is nu 14.00 uur en we moeten het laatste stuk naar Lauwersoog nog peddelen. Met de wind uit het westen hebben we het hele stuk wind tegen. De windmolens op de dijk worden maar niet groter en de eerste boeien bij Lauwersoog zien we ook erg laat omdat ze zo klein zijn. Dat maakt het laatste stukje er niet makkelijker op en ik begin mijn schouders te voelen. Als het 16.30 is kunnen we eindelijk uitstappen en melden we ons af bij de vuurtoren. Als alles weer in de auto zit warmen we het tweede blik snert nog even op. Wat smaakt dat wederom heerlijk na zo'n prachtige dag.

AJ